Zaak 13/86

C. von Bonkewitz-Lindner
tegen
Europees Parlement

„Procesincident"

Beschikking van de Tweede kamer van het Hof van 18 maart 1987 1417

Samenvatting van de beschikking

Ambtenaren — Beroep — Voorafgaande administratieve klacht — Identiteit van voorwerp — Duidelijk en bepaalbaar voorwerp — Procesbelang — Ontbreken — Niet-ontvankelijkheid (Ambtenarenstatuut, artikelen 90 en 91)

BESCHIKKING VAN HET HOF (Tweede kamer)
18 maart 1987 *

In zaak 13/86,

C. von Bonkewitz-Lindner, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, 18 A, rue des Glacis,

verzoekster,

tegen

Europees Parlement, vertegenwoordigd door F. Pasetti Bombardella, lid van zijn juridische dienst, en M. Peter, afdelingshoofd, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te diens kantore, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

* Procestaal: Duits.

betreffende een beroep strekkende, enerzijds, tot vaststelling dat het tot aanstelling bevoegd gezag van het Europees Parlement ten onrechte heeft nagelaten een onderzoek in te stellen, en, anderzijds, tot betaling van schadevergoeding,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: T. F. O'Higgins, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: J. Mischo
griffier: P. Heim

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 20 januari 1986, heeft C. von Bonkewitz-Lindner, ambtenaar van het Europees Parlement, krachtens artikel 91 Ambtenarenstatuut beroep ingesteld tegen het Europees Parlement, in hoofdzaak strekkende tot vaststelling dat het tot aanstelling bevoegd gezag van het Europees Parlement ten onrechte heeft nagelaten een onderzoek in te stellen en de orde in de afdeling te herstellen, alsmede tot veroordeling van het Europees Parlement om aan verzoekster een bedrag van 391 600 BFR te betalen, waarvan 91 600 BFR als vergoeding voor materiële schade en 300 000 BFR voor morele schade. Verzoekster verwijt het Europees Parlement te zijn tekortgeschoten in zijn bijstandsplicht en stelt in dit verband schending van artikel 24 Ambtenarenstatuut.

2 Bij brief van 28 februari 1985 had verzoekster het tot aanstelling bevoegd gezag van het Europees Parlement gevraagd een andere ambtenaar ter verantwoording te roepen en haar tegen verdere kwaadsprekerij en aanvallen te beschermen, en voorts haar hiërarchieke meerdere te gelasten zich op een bepaalde wijze te gedragen. Toen zij op dit verzoek geen antwoord ontving, diende verzoekster op 30 juli

1985 overeenkomstig artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in, waarin zij uitdrukkelijk verwees naar het verzoek van 28 februari 1985. Voorts gaf verzoekster in die klacht een overzicht van de materiële schade die zij zou hebben geleden en die zij op 138 600 BFR begrootte, maar zij vroeg daarbij niet om vergoeding van deze schade.

3 Deze verzoeken vormden voor de administratie van het Europees Parlement aanleiding een reorganisatie van de betrokken afdeling in overweging te nemen en verzoekster een overplaatsing voor te stellen. Dit laatste werd door haar evenwel geweigerd.

4 Het Europees Parlement is van mening dat het beroep niet ontvankelijk is, omdat het niet aan de vormvereisten voldoet en niet in overeenstemming is met de bepalingen van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.

5 Ingevolge artikel 92, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid, welke van openbare orde zijn — inzonderheid betreffende de niet-ontvankelijkheid van het beroep — in behandeling nemen en overeenkomstig artikel 91, paragrafen 3 en 4, zonder mondelinge behandeling beslissen.

6 Krachtens artikel 91, lid 2, Ambtenarenstatuut is het beroep van een ambtenaar slechts ontvankelijk indien de betrokkene zich eerst tot het tot aanstelling bevoegd gezag heeft gewend met een klacht in de zin van artikel 90, lid 2. Bovendien mag volgens vaste rechtspraak van het Hof het voorwerp van het beroep op straffe van niet-ontvankelijkheid niet verschillen van dat van de klacht (arrest van 10 juli 1986, zaak 270/84, Licata, Jurispr. 1986, blz. 2305). Het is eveneens vaste rechtspraak dat de verzoeker van een procesbelang moet doen blijken, en ten slotte, dat iedere vordering een concrete inhoud moet hebben.

7 Verzoeksters beroep voldoet aan geen van deze voorwaarden.

8 Met betrekking tot de vordering om vast te stellen dat het tot aanstelling bevoegd gezag ten onrechte heeft nagelaten een onderzoek in te stellen, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat deze niet overeenstemt met een van de verzoeken vervat in de brief van 28 februari 1985 en in de klacht van 30 juli 1985. In de tweede plaats blijkt niet dat verzoekster belang bij deze vordering heeft. Zij vor-

dert slechts in het algemeen een onderzoek, zonder aan te geven op welk punt het tot aanstelling bevoegd gezag zou hebben nagelaten een onderzoek in te stellen en in hoeverre een dergelijk onderzoek voor haar van belang zou zijn. Daarbij komt dat de administratie van het Europees Parlement heel goed weet welke problemen er op de betrokken afdeling bestaan, en dat zij juist daarom heeft overwogen die afdeling te reorganiseren en verzoekster een overplaatsing voor te stellen. Wanneer het Hof zou vaststellen dat het tot aanstelling bevoegd gezag ten onrechte heeft nagelaten een onderzoek in te stellen, dan zou dat verzoeksters situatie dus in geen enkel opzicht wijzigen.

9 Ook de vordering met betrekking tot het herstel van de orde in de afdeling is niet terug te vinden in de verzoeken vervat in de twee aangehaalde brieven. Bovendien is deze vordering allerminst concreet. Verzoekster zegt immers niets over de wijze waarop die orde zou moeten worden hersteld. Ten slotte en vooral geeft geen enkele bepaling van het Statuut verzoekster het recht om in algemene zin te verlangen dat in een afdeling orde op zaken wordt gesteld; de organisatie van de diensten behoort immers tot de uitsluitende bevoegdheid van de betrokken administratie.

10 De schadevordering ten slotte is niet in een voorafgaande administratieve procedure aan de orde gesteld. Noch in de brief van 28 februari 1985 noch in de klacht van 30 juli daaraanvolgend is over een schadevergoeding gesproken.

11 Mitsdien moet worden vastgesteld, dat het beroep niet ontvankelijk is.

12 Omdat het dossier alle voor de uitspraak nodige gegevens bevat, heeft het Hof het niet noodzakelijk geacht partijen te horen.

Kosten

13 Ingevolge artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van dat Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende op grond van artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering,

gehoord de advocaat-generaal:

1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

2) Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Luxemburg, 18 maart 1987.

De griffier
P. Heim

De president van de Tweede kamer
T. F. O'Higgins